ഒരിക്കലും മായാത്ത ആ പുഞ്ചിരി

(സൺഡേ സ്കൂളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ പാകത്തിലുള്ള 7 മിനിറ്റ് ദൈർഘ്യമുള്ള നാടകം)

കഥാപാത്രങ്ങൾ - ആഖ്യാതാവ്, ഷെറി (എപ്പോഴും പുഞ്ചിരിക്കുന്ന, ദൈവവിശ്വാസമുള്ള നായകൻ), കൂട്ടുകാരൻ (റൈജു) (ഷെറിയുടെ ആത്മാർത്ഥ സുഹൃത്ത്), ഭാര്യ (സ്വപ്ന) (വിശ്വാസമുള്ള, സ്നേഹനിധിയായ ഭാര്യ), കുട്ടി

രംഗം **1:** സന്തോഷം നിറഞ്ഞ തുടക്കം **(1** മിനിറ്റ്**)**

[സ്റ്റേജ് ക്രമീകരണം: ഊഷ്മളമായ വെളിച്ചം. സൗഹൃദവും ഉന്മേഷവും നിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷം. ഷെറിയും കൂട്ടുകാരനും സാധാരണ മട്ടിൽ ചിരിച്ച് സംസാരിക്കുന്നു.]

ആഖ്യാതാവ് (മൃദുവായി): ചില ജീവിതങ്ങൾ ഒരുപാട് പ്രകാശിക്കുന്നത്...
അവർക്ക് പ്രതിസന്ധികൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടല്ല... മറിച്ച്, എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളിലും സന്തോഷമായിരിക്കാൻ അവർ തീരുമാനിക്കുന്നത് കൊണ്ടാണ്.

കൂട്ടുകാരൻ (തമാശയോടെ):ഷെറി! നീ എന്താ ജീവിതത്തെ ഒട്ടും ഗൗരവമായി എടുക്കാത്തത്?

ഷെറി (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്):ഞാൻ എടുക്കുന്നുണ്ട്... പക്ഷേ, ജീവിതം എന്നെ തോൽപ്പിച്ചുകളയാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കാറില്ലെന്ന് മാത്രം.

കൂട്ടുകാരൻ: പക്ഷേ നമ്മുടെ ഹോക്കി ഗ്രൗണ്ടിൽ (Hockey field) നീ വേറെയായിരുന്നു!അവിടെ ചിരിയൊന്നുമില്ല... ഒൺലി ഗോളുകൾ മാത്രം!

ഷെറി (വലിയ ചിരിയോടെ): അത് പിന്നെ... നമ്മൾ കളി ജയിക്കുന്നതും ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിന് വേണ്ടിയല്ലേടാ!

കൂട്ടുകാരൻ (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്): ചിലപ്പോഴൊക്കെ നീ കളിയിൽ നല്ല പരുക്കൻ മട്ടിലായിരുന്നു!

ഷെറി: അത് ഗോൾ പോസ്റ്റിന് അടുത്തെത്തുമ്പോൾ മാത്രം!

ആഖ്യാതാവ്: അവന്റെ ചിരിയും ഒച്ചപ്പാടും പുറമെ എല്ലാവരും കണ്ടു...
പക്ഷേ അവന്റെ ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ... അതിലും വലിയ എന്തോ ഒന്ന് അവനെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

രംഗം **2:** ആ വഴിത്തിരിവ് **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചം അല്പം മങ്ങുന്നു. ഭക്തിസാന്ദ്രമായ അന്തരീക്ഷം.]

ആഖ്യാതാവ്: അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം... അവന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് ദൈവത്തിന്റെ ആ നിശബ്ദമായ വിളി എത്തി.

കൂട്ടുകാരൻ (വിളിക്കുന്നു): ഷെറി! വായോ... ധ്യാനം (Retreat) കഴിഞ്ഞു. നമുക്ക് വീട്ടിൽ പോകാം.

ഷെറി (വളരെ ശാന്തനായി ഒരേ ഇരിപ്പ് ഇരിക്കുന്നു): നീ പൊയ്ക്കോളൂ...

കൂട്ടുകാരൻ (മനസ്സിലാകാതെ): നീ എന്താ ഈ പറയുന്നത്?

ഷെറി (പതുക്കെ, ആഴത്തിലുള്ള ശബ്ദത്തിൽ): എനിക്ക് ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കണം… ഇവിടെ അനുഭവപ്പെടുന്ന ഈ സമാധാനം എന്താണെന്ന് എനിക്ക് ഇനിയും അറിയണം…

കൂട്ടുകാരൻ: സമാധാനമോ? ഈ പള്ളിയിലോ? ഇവിടെയിപ്പോൾ എന്താ ഇത്ര പ്രത്യേകത?

ഷെറി: പ്രത്യേകത ഈ സ്ഥലത്തിനല്ല… അവിടുത്തേക്കാണ് (ഈശോയ്ക്കാണ്).

[ഒരു ചെറിയ നിമിഷം — ഷെറി മുകളിലേക്ക് നോക്കുന്നു]

കൂട്ടുകാരൻ (പിന്നീട്, ഓർമ്മകൾ പങ്കുവെക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ): അവിടുന്ന് തിരികെ വന്നപ്പോൾ… പഴയ ഷെറി ആയിരുന്നില്ല അവൻ.

ആഖ്യാതാവ്: അവൻ ഈശോയെ വ്യക്തിപരമായി അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു…
അത് അവന്റെ ജീവിതത്തെയാകെ മാറ്റിമറിച്ചു.

ഷെറി (പതുക്കെ): മുൻപൊക്കെ ഞാൻ എനിക്ക് വേണ്ടിയാണ് ജീവിച്ചത്…
പക്ഷേ ഇനി… എനിക്ക് അവിടുത്തേക്ക് വേണ്ടി ജീവിക്കണം.

രംഗം **3:** സേവനം നിറഞ്ഞ ജീവിതം **(2** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചത്തിന് തെളിച്ചം കൂടുന്നു. പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം.]

കൂട്ടുകാരൻ: ഷെറി… നീ എന്തിനാണ് ഈ പള്ളി അലങ്കരിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഇത്രയധികം സമയം കളയുന്നത്?

ഷെറി (സാധനങ്ങൾ കയ്യിലെടുത്തു പണിയെടുക്കുന്നതുപോലെ ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു): കാരണം, ആളുകൾ ഈ പള്ളിയിലേക്ക് നടന്നു വരുമ്പോൾ…
അവർ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിന് മുൻപ് തന്നെ… ഇവിടെ ദൈവസാന്നിധ്യം അനുഭവിക്കണം.

കൂട്ടുകാരൻ (സംശയത്തോടെ): പക്ഷേ ഇതൊരു വെറും അലങ്കാരമല്ലേ…

ഷെറി (തിരിഞ്ഞുനോക്കി പുഞ്ചിരിക്കുന്നു): അല്ല… ഇത് നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥന… മറ്റുള്ളവർക്ക് കാണാൻ പാകത്തിൽ ഒരുക്കുന്നതാണ്.

ആഖ്യാതാവ്: ബാഹ്യമായ ഭംഗിയിലൂടെ അവൻ മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയങ്ങളെയാണ് തൊട്ടത്.

കൂട്ടുകാരൻ (പെട്ടെന്ന് വികാരാധീനനാകുന്നു): അന്ന്… ഞാൻ നിന്നെ ഫോൺ വിളിച്ച ആ ദിവസം…

[പെട്ടെന്ന് വലിയൊരു കാര്യ ഗൗരവം അഭിനയിക്കുന്നു]

കൂട്ടുകാരൻ: ഞാൻ ആകെ തകർന്നുപോയ നിമിഷമായിരുന്നു അത്… എന്തുചെയ്യണമെന്ന് എനിക്ക് അറിയില്ലായിരുന്നു…

ഷെറി (സാധാരണ മട്ടിൽ): നീ എന്നെ വിളിച്ചു… അതുകൊണ്ട് ഞാൻ വന്നു. അത്രമാത്രം.

കൂട്ടുകാരൻ: നീ എന്നോട് ചോദ്യങ്ങളൊന്നും ചോദിച്ചില്ല, ഒന്നു മടിച്ചതുപോലുമില്ല…

ഷെറി: യഥാർത്ഥ സ്നേഹം ഒരിക്കലും കാരണങ്ങൾ തേടി സമയം കളയില്ലെടാ.

കൂട്ടുകാരൻ (മൃദുവായി): എനിക്ക് വേണ്ടി മാത്രം... നീ അത്രയും ദൂരം വണ്ടി ഓടിച്ചുവന്നു.

ഷെറി: സൗഹൃദം എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അങ്ങനെ തന്നെയല്ലേ.

ആഖ്യാതാവ്: അവന്റെ സ്നേഹം വാക്കുകളിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല...
പ്രവൃത്തിയിലായിരുന്നു.

രംഗം **4:** വിശ്വാസത്തിന്റെ പരീക്ഷണം **(2** മിനിറ്റ്**)**

[മങ്ങിയ വെളിച്ചം. ഭാരമേറിയ അന്തരീക്ഷം. പതുക്കെയുള്ള ചലനങ്ങൾ.]
കൂട്ടുകാരൻ (വിഷമം കൊണ്ട് സംസാരിക്കാൻ പാടുപെടുന്നു):

ഷെറി... എനിക്ക് നിന്നോട് ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ട്...

ഷെറി (ശാന്തമായി, ശ്രദ്ധയോടെ): പറയൂ, എന്താണ്?

കൂട്ടുകാരൻ (ഇടറിയ ശബ്ദത്തോടെ): അത്... വളരെ ഗൗരവമുള്ള കാര്യമാണ്...

[ഒരു നിമിഷം — പൂർണ്ണ നിശബ്ദത. 3 സെക്കൻഡ് എണ്ണുക]

കൂട്ടുകാരൻ (പതുക്കെ): നിനക്ക് ക്യാൻസർ (Cancer) ആണ്... തലച്ചോറിലാണ് (Brain cancer).

[നീണ്ട നിശബ്ദത]

ഷെറി (വളരെ ശാന്തനായി, മൃദുവായി): ഉം...
കൂട്ടുകാരൻ (അവന്റെ ശാന്തത കണ്ട് അസ്വസ്ഥനാകുന്നു): എന്തെങ്കിലും ഒന്ന് പറയൂ ഷെറി... ദയവായി...

ഷെറി (ചെറിയൊരു പുഞ്ചിരിയോടെ): നീ നാളെ ഒരു യാത്ര പോകുന്നുണ്ടല്ലോ, അല്ലേ?

കൂട്ടുകാരൻ (ഒന്നും മനസ്സിലാകാതെ): അതെ... പക്ഷേ നീ ഇപ്പോൾ അതെന്തിനാ ചോദിക്കുന്നത്...?

ഷെറി (കൈകൾ ചെറുതായി ഉയർത്തി): എനിക്ക് നിനക്ക് വേണ്ടി ഒന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കണം.

കൂട്ടുകാരൻ (ഞെട്ടലോടെ): ഷെറി... ഇത് നിന്റെ കാര്യമാണ്, നിന്റെ അസുഖത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഈ പറയുന്നത്...

ഷെറി: എന്റെ കാര്യം ദൈവത്തിന് നന്നായി അറിയാം...
ഇപ്പോൾ എനിക്ക് നിന്റെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ അനുവാദം തരൂ.

ആഖ്യാതാവ്: വലിയൊരു വേദന മുന്നിൽ വന്നിട്ടും... അവൻ ഒരു ഭയവുമില്ലാതെ അതിനെ സ്വീകരിച്ചു.

കൂട്ടുകാരൻ (പതുക്കെ മന്ത്രിക്കുന്നു): നിനക്ക് എങ്ങനെയാണ് ഇത്രയും സമാധാനത്തോടെ ഇരിക്കാൻ കഴിയുന്നത്?

ഷെറി (മുകളിലേക്ക് നോക്കി): കാരണം എന്റെ ജീവിതം... എന്റെ കയ്യിലല്ല... അവിടുത്തെ (ദൈവത്തിന്റെ) കരങ്ങളിലാണ്.

രംഗം **5:** ആ അവസാന ദിവസങ്ങൾ **(1** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചം പതുക്കെ കുറയുന്നു. പതുക്കെയുള്ള ചലനങ്ങൾ.]

സ്വപ്ന (അവന്റെ കൈകൾ ചേർത്തുപിടിച്ച്): നിങ്ങൾക്ക് ഒത്തിരി വേദനിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്...

ഷെറി (ക്ഷീണിച്ച പുഞ്ചിരിയോടെ): വേദനകൾ പതുക്കെ കടന്നുപോകും സ്വപ്നാ... പക്ഷേ നമ്മൾ നൽകിയ സ്നേഹം മാത്രം ഇവിടെ ബാക്കിയാകും.

സ്വപ്ന (സങ്കടം അടക്കിപ്പിടിച്ച്, കണ്ണീരോടെ): എനിക്ക് നിങ്ങളെ നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ വയ്യ...

ഷെറി:നീ എന്നെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയല്ല... മറിച്ച്, ദൈവത്തിന്റെ സമ്മാനത്തെ ദൈവത്തിന് തന്നെ തിരികെ നൽകുകയാണ്.

കുട്ടി (അപകപടതയോടെ): അപ്പച്ചാ... അപ്പച്ചൻ എന്നെ വിട്ടുപോവുകയാണോ?

ഷെറി (കുട്ടിയെ മൃദുവായി തലോടിക്കൊണ്ട്): ഞാൻ പോകും മോനേ...
പക്ഷേ ഞാൻ ഒരിക്കലും നിന്നെ തനിച്ചാക്കില്ല.
ആഖ്യാതാവ്: അവന്റെ ശരീരം തളർന്നുപോയിരുന്നു... പക്ഷേ അവന്റെ വിശ്വാസം ഉറച്ചുതന്നെ നിന്നു.

രംഗം **6: (2** മിനിറ്റ്**)**

[നിശബ്ദത. ഷെറി പതുക്കെ ചലനമില്ലാതെ കിടക്കുന്നു.]

ആഖ്യാതാവ് (മൃദുവായി): അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം... അവൻ ദൈവത്തിന്റെ നിത്യഭവനത്തിലേക്ക് യാത്രയായി.

കൂട്ടുകാരൻ (പതുക്കെ): അവൻ നമ്മളെ വിട്ടുപോയി...

സ്വപ്ന (ഉറച്ച വിശ്വാസത്തോടെ): ഇല്ല... അവന്റെ കഥ ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നില്ല.

കുട്ടി (അപകപടതയോടെ): അപ്പച്ചൻ ഉറങ്ങുകയാണല്ലേ...

ആഖ്യാതാവ് (ശക്തമായ ശബ്ദത്തിൽ): സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു ജീവിതം... ഒരിക്കലെങ്കിലും അവസാനിക്കുമോ?

[മൃദുവായ വെളിച്ചം വീണ്ടും വരുന്നു — ഷെറി പതുക്കെ പ്രകാശപൂരിതമായ മുഖത്തോടെ മുന്നോട്ട് വരുന്നു]

ഷെറി (ശാന്തതയോടെ, തേജസ്സോടെ): എന്റെ വേദനകൾ അവസാനിച്ചു...
പക്ഷേ എന്റെ സ്നേഹം ഇന്നും തുടരുകയാണ്.

കൂട്ടുകാരൻ (ആ സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ്): നിന്റെ ആ പുഞ്ചിരി... അത് ഇപ്പോഴും ഞങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ട്...

സ്വപ്ന: ഞങ്ങളുടെ ഓരോ ഓർമ്മകളിലും... ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഓരോ നല്ല പ്രവൃത്തികളിലും...

കുട്ടി: എന്റെ കൊച്ചു ഹൃദയത്തിലും...

ആഖ്യാതാവ്: ചില ജീവിതങ്ങൾ ഒരിക്കലും അണഞ്ഞുപോകുന്നില്ല... അവ കൂടുതൽ മനോഹരമായി മാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

അന്തിമ സന്ദേശം **(1** മിനിറ്റ്**)**

ഷെറി (കാണികളെ അഭിമുഖീകരിച്ച്): നിങ്ങൾ തികഞ്ഞവരാകണം എന്നില്ല... ദൈവത്തിൽ പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിക്കുക. മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുക. ആരും അറിയാതെ, നിശബ്ദമായി നന്മകൾ ചെയ്യുക...

കൂട്ടുകാരൻ: ജീവിതം നമ്മളെ വേദനിപ്പിക്കുമ്പോൾ പോലും അങ്ങനെ ചെയ്യണോ?

ഷെറി: തീർച്ചയായും, വേദനിക്കപ്പെടുമ്പോഴാണ് നമ്മൾ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കേണ്ടത്.
സ്വപ്ന: വിശ്വാസമാണ് നമ്മുടെ വേദനകളെ ദൈവകൃപയാക്കി മാറ്റുന്നത്.

കുട്ടി: അങ്ങനെയുള്ള സ്നേഹം ഒരിക്കലും അവസാനിക്കുകയുമില്ല.

അവസാന വരി (എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച് മുന്നോട്ട് വരുന്നു)

എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച് **(**വ്യക്തവും ശക്തവുമായ ശബ്ദത്തിൽ**):**
"വിശ്വാസം നൽകുന്ന പുഞ്ചിരി... അത് ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകില്ല!"

സമാപന പ്രാർത്ഥന **-** എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച്: "ഈശോയേ, എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളിലും അങ്ങയിൽ വിശ്വസിക്കാനുള്ള വലിയൊരു ഹൃദയം ഞങ്ങൾക്ക് നൽകണമേ. ആമേൻ."

അവതരണത്തിനുള്ള ചില പ്രധാന കുറിപ്പുകൾ**:** 1. ക്യാൻസർ തിരിച്ചറിയുന്ന രംഗത്തിൽ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വൈകാരികമായ ആഴം കൃത്യമായി കാണിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക. 2. ഷെറിയുടെ മുഖത്ത് കഠിനമായ അവസ്ഥകളിലും ശാന്തമായ ഒരു പുഞ്ചിരി ഉണ്ടായിരിക്കണം. 3. നാടകത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം സങ്കടത്തിൽ ഒതുക്കാതെ, വലിയൊരു പ്രത്യാശ നൽകുന്ന രീതിയിൽ വേണം അവസാനിപ്പിക്കാൻ.